

[Aksel Larsen.]

lægger naturligvis et ekstra pres på obligationsmarkedet med rentestigning som følge. I stedet for udvidelse og sikring af det sociale byggeri vil man begrænse det — tallet er jo sat ned fra 15.000 til 12.000 — og man vil sætte lejen i de bestående ejendomme op til samme højde som i de private ejendomme. I stedet for at holde løfterne om skattemæssig ligestilling mellem lejere og husejere vil man bevare uligheden både gennem de 8 år og senere. I stedet for et rimeligt forhold mellem lønninger og priser påtænkes der en yderligere forfalskning af pristallet, ved at man reviderer udgifterne til bolig, og der påtænkes et attentat på lønreguleringen. Om det sidste lykkes, ved vi naturligvis ikke, men at tankerne er der fra regeringens nye støtteparti, det har vi fået besked om. I stedet for en ajourføring af lønmodtagerfradraget til 800 kr., som regeringen oven i købet selv stillede forslag om i fjor, og som kun ville koste statskassen 90 mill. kr. om året, nedsætter man formueskatten med 140 mill. kr. I stedet for aktieselskabsskatten og effektiv skat på grundspekulation udskrives nye forbrugsskatter. I stedet for militære besparelser vil man skære de offentlige civile anlægsudgifter ned — ja, for jeg går ud fra, at det er dem, man tænker på med de 125 mill. kr., selv om jeg naturligvis håber, at man vil tage under overvejelse det, hr. Baunsgaard og jeg har sagt om, at man skulle hellere kigge på militærbudgettet. I stedet for den tiltrængte reform af indkomstbeskatningen med kildeskat og med oprydning i fradragsjunglen har forligspartierne nu aftalt overgang til flere forbrugsskatter gennem merooms eller detailoms eller på anden måde. I stedet for afvikling af landbrugsstøtten gennem opgivelse af de høje hjemmemarkedspriser giver man landbruget mere statsstøtte, derved at man nu letter landbrugets ejendomsskatter. Alt dette, det er VK-politik vendt imod lønmodtagerne og vendt imod lejerne, og den har de radikale nu tilsluttet sig, men den gennemføres af en socialdemokratisk regering.

Derved har socialdemokratiet naturligvis sikret sig, at folketingsvalg er udskudt i en ubestemt fremtid, og så mener man formodentlig, at man har nået noget stort ved den opløsning af VK-samarbejdet, som til-

syneladende er blevet demonstreret ved de undskyldende ord fra hr. Henry Christensen og de hvasse ord fra hr. Poul Møller i dag. Jeg er klar over, at der er en alvorlig kurre på tråden, men på den anden side: tiden går og havet sletter alle spor. Og mon det ikke går sådan, at hvis de to partier får det, som de gerne vil have det, hvis de efter næste folketingsvalg bliver i stand til at danne regering, så vil atter det skilte føje sig sammen, og så får vi en rent borgerlig regering, der kan regere videre, måske mere hårdhændet, på det politiske grundlag, man nu har lagt ved forligene?

Naturligvis, det er ikke endeligt afgjort alt sammen; afgiftslovene bliver afgjort i dag, men det boligpolitiske forlig skal først udmøntes i lovforslag og bestemmelser. Det tager meget lang tid at udarbejde det, så meget mere som der vil blive det mest herlige hundeslagsmål om praktisk talt alle punkter og om hver eneste sætning i det boligpolitiske forlig. Der er altså tid, og derfor, hvis Landsorganisationen ville, og hvis lejerbevægelsen ville — og jeg tror, den vil — så kunne man nå at øve indflydelse endnu i hvert fald på socialdemokratiet og forsøge at få det til i nogen grad at kridte støvlerne og ikke under de kommende forhandlinger være lige så meget på glidebane, som man har været hidtil. Det siger jeg i særlig grad med adresse til Landsorganisationens ledelse, for jeg ved jo meget vel, hvilken rolle den har spillet i denne situation og hele dens udvikling, og jeg ved jo, hvor meget hensyn den socialdemokratiske folketingsgruppe måtte tage til et ligefremt ultimatum fra Landsorganisationen. Hvis Landsorganisationen vil være lige så aktiv med hensyn til at protestere imod boligforliget og kræve, at man afbøder det værste, når det nu skal udformes, så kan der naturligvis nås en hel del.

Så er der jo også det ved det, at der kommer et kommunevalg den 8. marts, og det kan jo godt være, at vælgerne ved kommunevalget tænker kærligt på de fire forligspartier, der i den grad vil sætte huslejen op og løse boligproblemet ved at gøre det for dyrt at have en bolig i dette land, så de giver dem en sådan advarsel, at de alligevel må betænke sig på at føre boligforliget igennem i dets fulde konsekvens.